

UNDER THE MAGNOLIAS

magnóliák
alatt

fine
selection

T. I. LOWE

T. I. LOWE

**UNDER
THE
MAGNOLIAS**

m a g n ó l i á k
a l a t t

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

Teresa Moise-nak

*Kedves barátomnak, mentoromnak és futótársamnak.
A belém vetett rendíthetetlen bizalmad elég magabiztosságot adott,
hogy lelkemet ebbe a történetbe öntsem.*

PROLÓGUS

1987

HUSZONNÉGY MÉTERES MAGASSÁGÁVAL, tizenkét méteres terjedelmével a nagyvirágú magnólia az elburjánzásáról volt ismert Dél-Karolina felénk eső részén, a szív alakú állam közepe felé. Ha nem figyeltél oda, a díszes hölgy felemelte szoknyáját, és máris a kertedben guggolt. A fák szorgalmas gondozást igényeltek a tulajdonosoktól, különben a déli szépségek az egész udvart ellepték.

Az öntudatos fa mégis takaros vendégnek tűnt. Eldobott tagjait és leveleit pihés szegélye alatt rejtette, míg a hulladék lassacskán visszavért abba a talajba, amely az életét adta.

A szomszédos városokkal ellentétben, ahol úgy dugdosták a kínai díszkörtéket a földbe, mintha az lenne a legjobb dolog a világon, a mi városkánkat nagyvirágú magnóliák ékesítették. Sőt, a mi fáink beépített tárolóval rendelkeztek, és nem az anyatermészet volt az egyetlen, aki kihasználta egyedülálló búvóhelyeiket. A gimis diákok nem voltak olyan agyafúrtak, mint hitték, amikor cigarettájukat a

buszmegálló mellett húzódó két kövér iker alá rejtették, hogy az órák között rágyújthassanak. A Truett Emlékkönyvtárba étel vagy ital nem tette be a lábát, így legtöbbször az épület mellett álló magnólia ágait használták, hogy szatyrukat felakasszák, vagy poharukat alá rakják, kifelé menet pedig újra magukhoz vegyék ezeket. Sosem tudhattad, mit találsz a fák alatt. Naplók, szerelmes levelek, elkallódott baseball-labda...

A leghírhedtebb felfedezésnek azonban egy szökött tinédzser maradványai és a feldarabolásához használt kés bizonyultak. Ha ez magában nem lenne elég rémes, a maradványokat annak a bíróságnak a pázsitján álló óriási magnólia alatt találták, ahol évekkel korábban a tárgyalást tartották, mint később kiderült, tévesen börtönre ítélve egy ártatlan férfit.

Magnólia lakói nem szívesen hozták fel ezt a történetet. Ó, nem, ők jobb szerették kisvárosunk pozitív pompája alá rejteni az egészet. Akárcsak a tény, hogy a polgármesterünk közvetlen kapcsolatban állt a Kennedy családdal – egy távoli másod-unokatestvér révén –, amitől ő és a családja igazi királyoknak számítottak errefelé. Aztán ott volt az a másik család, akik rokoni kapcsolatban álltak a Duke's majonéz készítőivel, a feljebb eső Greenville-ben. Természetesen őket is tisztelet övezte. A *legjobb* majonézről beszélünk, szóval nem vitatkozom.

Amivel viszont a város szívesen kérkedett, az az aktív egyházközsége volt. Minden sarkon egy templommal nem csoda, hogy akadt mivel felválni. Ott voltak Magnólia első baptistái, első presbiteriánusai, első metodistái... jó sok első.

De, csakúgy, mint a félresikerült gyilkossági perrel tették, Magnólia lakói nem szívesen hozták szóba Dave Fostert és gyülekezetét a Nólia birtokon. Habár apám kis, vidéki temploma nem ezt a

nevet kapta, a lakók Magnólia első csőcselékeként utaltak rá. Papa azt mondta, tesz rá, minek nevezik. A fecsegő népség sosem hatotta meg különösen. Nem, ő sokkal nagyobb problémákkal nézett szembe, mint a városi pletyka.

Az egyszerűs kápolna csupán harminc embert tudott befogadni. Még az 1800-as évek végén alapította a dédnagyapám, aki szintén földművelésből élt, és a lelkipásztorság volt a szenvedélye. A tanya-élet nem hagyott sok szabadidőt, így kápolnát épített imahelyül a dolgozók és családjaik számára. Apám a gyülekezet harmadik generációs lelkésze volt. Phoenix szerint *A farm, ahol élünk* iskolájára hasonlított a kápolna, és minduntalan próbálta meggyőzni mamát, hogy ott tanítson minket az állami iskola helyett, de ő szerette volna, ha időnként kiszakadunk a birtokról, így a testvérem vágya nem teljesült.

Ahogy a zongora életre kelt, valamelyest kihúztam magam, és a kis padokon ülő szedett-vedett gyülekezetet néztem, akik az élet bármely területét képviselték, amire az ember gondolhat.

Egy kuruzslással vádolt jósnő. Pipa.

Egy üvegszemű börtönviselt. Pipa.

Egy lengyel akcentusú ateista hívő. Pipa.

Egy megkérdőjelezhető szexuális irányultságú temetkezési vállalkozó. Pipa.

Egy neonkék szemfestékmániás városi cafka. Pipa.

Egy sokgyerekes szegény gazdálkodó család. Pipa.

És az örült pásztoruk. Pipa.

Abban a pillanatban az említett örült úgy püfölte a be nem hangolt zongorát, mintha ő lett volna Jerry Lee Lewis. Válla remegett, hosszú lába a ritmusra ugrált, a „Hű barátunk, Jézus” felgyorsított változatát énekelte, amivel megragadta az egész gyülekezet figyelmét.

Engem kivéve.

Rám nem hatott a színpadiassága, ezért figyelmemet az oltár feletti gerendán függő magnóliakoszorúra tereltem. Napfény tört át a fátyolos ablakokon, és visszaverődött a viaszos leveleken. Legalább szándékosnak mutatta a kopott deszkapadlót és a lepergett fehér festéket, mintha az antik stílust kedveltük volna. A koszorú Charlotte kreálmánya volt. Gyakran rajtakaptam a húgomat, amint széles mosollyal az arcán nézi a hatalmas förmedvényt. Magam mellé néztem, és megpillantottam, hogy épp most is így tesz, és velem ellentétben ellepik a pozitív érzések. Ahelyett, hogy dekorációként tekintettem volna rá, én egy rossz emlék szobrának tartottam a koszorút. A gerendát összefogó pánt alig volt észrevehető alatta, de nem kellett látnom a kopott fémet, hogy tudjam, ott van, és többet tart a törött gerenda súlyánál.

Tudva, mi rejlik a felszín alatt, elszakítottam a koszorúról a pillantásomat, és egy tisztes hosszúságúra nyírt, beállított szőke fürtökkel teli fejre koncentráltam. Legszívesebben addig borzoltam volna a tincseket, míg az együtt töltött boldog pillanatok rakoncátlanságára nem emlékeztetnek. A polgármester fia kis szentélyünk legnormálisabb tagjának számított, de a tény, hogy itt volt köztünk, kivetettek között, két sorral előrébb ülve, mintha övé lenne a hely, mégis a legfurcsábbá tette.

Mielőtt elfordulhattam volna, átnézett a válla fölött, és rajtakapott, hogy bámulom. Ahelyett, hogy jellegzetes gödröcskés félmosolyt villantott volna, Vance Archer Cumberland szemöldöke összeszaladt. Fűzőld szeméből hiányzott az örökös csillogás.

Megráztam a fejem, és figyelmeztető pillantást vettem felé. *Nem ma.* Ő szintén a fejét ingatta, csak lemondóan. Túl jóképű volt az ekkora szomorúsághoz, és én egy olyan világban vágytam élni, ahol

boldoggá tehetem őt. Csakhogy boldogtalansága kizárólag az én saram volt.

Már úgysem számított. Nem volt értelme arra vesztegetni az időt, ami sosem jöhet össze.

Amikor szemem sarkában valami élénk rózsaszín villant, megtörtem a szemezésünket. Charlotte olyan ütemben kezdte lóbálni a lábát, amitől könnyen kirepülhetett volna a padból, ha nem fejezi be. A húgom, bár ekkor még alacsony volt, tudtam, hogy tizenhárom évesen ez hamar változik. Eljön a pubertással járó hirtelen növekedés, már ha az én tapasztalataimból indulunk ki.

– Maradj nyugton – motyogtam a szám sarkából, és Birkenstock papucsommal megkocogtattam a gumiszandálját.

Charlotte nagy duzzogva úgy tett, ahogy kértem, lecsillapította a lábát. Inkább felemelte sötét fonatának végét, és azzal kezdett babrálni. A húgom a teljes ellentétem volt. Finomkodó, aki szerette a ruhákat és a buta cipőket, amelyek izzadt hólyagokon kívül semmit sem adnak az embernek. Ezen a napon csipkézett gumiszandálját virágos nyári ruhával párosította.

Engem, mióta az eszemet tudom, a fiús lány jelzővel illettek, rühelltem a ruhákat, a cipőknél a kényelmet helyeztem előtérbe. Aznap templomviseletem a mama szekrényéből lenyúlt kordbársony trapéznadrágból és a papától lopott fehér, V nyakú pólóból állt. Ennél nem voltam hajlandó jobban kiöltözni. Charlotte szeretett azzal piszkálni, hogy a hetvenes években ragadtam, de fogalma sem volt, hogy milyen mélyen ragadtam ott, és hogy bármit megadnék a viszatérésért.

Hét testvér közül ketten voltunk lányok, így azt hihetnéd, szorosabb volt köztünk a kötelék. Talán, ha kevesebb mint hat év van köztünk, vagy én barátságosabb lettem volna...

Pixy a lábamnak ütközött, majd lehuppant a viseltes fenyőpadlóra. Iszapos illata keveredett a citromolajjal, amellyel előző nap átöröltem a padokat. Arrébb csúsztam, hogy jobban elheverhessen, de ő erre addig küszött, míg el nem nyelte a köztünk lévő teret, és ismét a lábamhoz dörgölődött. Pixynek problémái voltak. Mégpedig az identitásválsága. Azt hitte magáról, hogy kétkilós uszkar. Pedig közel sem az volt. Pixy igazából egy tizenhat kilós csüngőhasú malac volt.

Mivel a város csőcseléknek tartott minket, meg sem lepődtünk, hogy állatokat hagytak a 850 holdas birtokunk bejáratánál. Pixyt a postaládához kötve találtam néhány évvel korábban. Másik alkalommal egy bakkecske ballagott a házunkhoz, és egyik reggel a tornác korlátját rágcsálta. Nyilvánvaló okokból a Fafej nevet kapta.

Csak hogy nem csupán állatokkal leptek meg minket. A nyugati legelőn egyszer lopott autót hagytak. Papa erre hívta a zsarukat. Ahogy egy másik meglepetés miatt is tennie kellett volna, de ő úgy döntött, hogy a sajátos Dave Foster-ségével kezeli a helyzetet.

A birtok nyugati részében megbúvó vendégházzal úgy tartottuk, hogy nyitva áll mindenki előtt, aki átmeneti szállást igényel. Egyik tavasszal egy lumbee őslakos házaspár tévedt a Nólia birtokra. Egyesek nem nézték ezt jó szemmel, nevezetesen azok a szellemként parádézó felnőtt férfiak, akik keresztet állítottak az udvarunkon, és aztán felgyújtották. Papa a tőle megszokott módon berohant a házba, és mind felkészítettük magunkat, hogy egy puskával tér vissza. Ehelyett azonban egy zacskó mályvacukrot és drót vállfákból készült nyársakat hozott.

Miközben azok a fehér köpenyes, csúcsos csuklyás alakok csak néztek, mi mályvacukrot sütögettünk és az „Öreg kopott keresztet” énekeltük.

A vezérük istenkáromlással vádolta papát, de ő olyan magabiztossággal hallgattatta el, ami Dave Fosternek még a farmeringénél is jobban állt. Márpedig mama azt mondta, attól az ingétől alélt el.

Papa a lángoló kereszt felé bökött:

– Nem! A szabadság és a feltétel nélküli szeretet jelképének felgyújtása a valódi istenkáromlás! Most pedig, mi lenne, ha félretenénk ellentéteinket? Ha levették a csuklyájukat, csatlakozzanak egy kis mályvacukorra!

Mivel nem sikerült elijeszteniük a vendégeinket, a Klán elosont az éjszakába, és többé nem zaklattak minket a gyűlöletükkel. Megkérdeztem papát, miért nem állt le veszekedni velük, hiszen azt inkább érdemelték volna, mint egy vacsorameghívást. A válaszát sosem tudtam kiverni a fejemből: „*A gyűlölet csupán gyűlöletet szül.*”

– Tyúha, mily kegyes az Úr!

Kiszakadtam a gondolataimból, és ráébredtem, hogy papa már elhagyta a zongorát, és most a kis pódium mögé tornyosult.

Kétajtós szekrény termetével, százkilencven centis magasságával igazi óriásként hatott. Bozontos, fekete szakálla és hozzáillő sűrű haja segített elnyerni becenevét: Paul Bunyan. Én voltam az ő csatlósa, mindenhova követtem. Kiskoromban azért tettem, hogy szüntelen sütkérezzek a napsütésében, de ahogy idősebb lettem, szemmel kellett tartanom, amikor rátelepedtek a felhők.

Paul Bunyan társa természetesen a nagy, kék ökre. Így hát nem vettem a szívemre, amikor papa állandó társaként az Ökör becenevet aggatták rám. Százhetvennyolc centis termetem meglehetősen izmos lett, és nem volt titok, hogy épp olyan keményfejű vagyok, mint egy ökör, még ha kitalált példány is.

Az ámen és dicsőítés kórusa zengett, miközben papa felitatta az orcáját csíkozó könnyeket. Mindig csupán a boldogságtól sírt, de

nem ítélem el miatta, hiszen legyek boldog vagy szomorú, az én könnyeim régen kiapadtak már. Még addig is elmentem, hogy a szárítócsűrbe bújtam és sebzésig égettem a karomat, hátha sikerül előcsalni a könnyeimet, de nem jártam sikerrel. Egyszerűen megszűntek létezni. Számos dologgal egyetemben az életemben.

– A Lélek szólít, hogy tegyünk bizonyosságot! – Papa hangja körülzengte a kis épületet. Az ablaküvegek zörögtek a lelkesedésétől, míg a maroknyi gyülekezet felkiáltva egyetértett.

Phoenix felhördült a mellettem lévő padon Boston és Raleigh társaságában:

– *Örökké* itt leszünk.

Vállam fölött szúrós pillantást vetettem rá, és csendre intettem. Két évvel volt fiatalabb nálam, és bár előszeretettel járatta a száját, mint egy kemény gyerek, az öcsém ekkor némi tiszteletet tanúsítva elnémult.

A prédikáció a Teremtéssel kezdődött, előreugrott a filippibeliekhez, cikcakkban végigjárta az evangéliumokat, és visszatekert Ézsaiáshoz. Egy óra elteltével papa fürdött az izzadságban, farmeringe fedte erejének bizonyítékát. A tőlem balra ülő ikrektől pedig morgás kórusa hallatszott. Lenyűgözött, hogy hatévesen ébren bírtak maradni.

Knox megrángatta a felsőm ujját.

– *Ökör*, éhen halok.

Lenéztem a szeplős, fintorgó orrára és a szétnyílt ajkára, ami fedte hiányzó elülső fogainak helyét. Nagy, kék szemével és sötétbarna hajával Nash mása volt. Még a foguk is azonos helyről hiányzott. Mivel felkészülten érkeztem, egy zacskó krékert húztam elő a hátsó zsebemből, és felzavartam Pixyt a pihenéséből, miközben kiloptam a kekszektől egyet, a többit pedig a fiúknak adtam.

Papa, anélkül, hogy kiesett volna a ritmusból, prédikálásról éneklésre tért át, majd ismét prédikált. Félreértés ne essék, fantasztikusan csinálta, és bárkinek a figyelmét meg tudta ragadni, amikor eszénél volt. Csakhogy ezek az alkalmak egyre csökkentek.

Hogyan jutottunk idáig? Léteznek kiút?

Ezek a kérdések egyre csak kísértettek, ahogy kicsúsztak a dolgok a kezemből, és azt kívántam, bárcsak visszalapozhatnánk egy egyszereűbb, boldogabb időhöz.

Az éjszakai pancsolásokhoz az erdőfolt melletti kacsauzatóban, a farm végénél. Egyetlen fényforrásunk a hold és a csillagok voltak, ami csak huncutabbá tette az egészet.

A dohánykukaccsatákhöz, miután neonzöld trutyi borított minket, és újra fűrödnünk kellett.

A lusta vasárnapokhoz a tornácon, amikor mindannyian felváltva tekertük a fagyaltkészítőt, és a világ legjobb barackfagyaltját készítettük.

Mama röhögőgörcséhez, ami nem csillapodott, amíg át nem ragadt az egész Foster-házra. Addig nevtünk, amíg kövér könnycseppek gördültek le az arcunkon, és belesajdult a hasunk, amin csupán a barackfagyalt vagy a töltött sütemény segíthetett, amiből mama mindig elcsent egy-kettőt a babakocsiban a Piggly Wiggly szupermarketből.

A serdülőkor ártatlan lencséjén keresztül nézve azok a boldogabb napok felülmúlhatatlanok voltak. Sajnos azonban, mint a süteménynek, nekik is megvolt a szavatossági idejük. A boldogság megszikkadt, és semmi sem nyújtott örömet utána. De ahogy a lejárt süteményeket egy szűkösebb időszakban, nem maradt más választásunk, mint lenyelni, bármit is vetett elénk az élet.

1. fejezet

A JÖVENDŐMONDÓ

1980. október

EDITH FOSTER MEGTESTESÜLT HIPPI VOLT. Aranybarna szeme többnyire üvegesnek tűnt, azonban az élet nevű szeren kívül sosem szívott mást. Szabadlelkű nőként fittyet hányt az új évtizedre, ami hajthatatlanul hirdette, minél több, annál jobb. Minden nagyobb és fényesebb. Mama azonban nem adta magát. Hosszú, szőke haját továbbra is középen választotta el, elvetve a divatos, vastag sminket és frufrut. A rádiót a hatvanas-hetvenes évek könnyed dalaira hangolta a hip-hop és újhullámos dallamok helyett, amik átvették a frekvenciákat.

Ő és papa mama kiköpött másának tartottak, az álmodozó arc kifejezést és az elégedett mosolyt leszámítva. A tinédzserkor küszöbén az én arcom egyetlen kifejezése egy tartózkodó fintor volt. Azonnal elfintorodtam, amikor mama megszólalt szeszéllyel teli, finom hangján. A papával közös ágyukban feküdt, úgy festett, mint egy

hippi királynő, miközben megigazította a százszorszépet a füle mögött, amit Charlotte adott neki.

– Austin, ez a kor egy gyönyörű beavatási szertartás a nőiségbe. – A csuklóm köré fonta a kezét, és próbált olyan beszélgetést kezdeményezni, amiről hallani sem akartam. Tekintetem a hangulatgyűrűre hullott a mutatóujján, és megláttam a kék követ. Sosem váltott színt. Emlékszem, egyszer bosszantani kezdtem, hogy az egész kamu, és mindig csak kék, amire odanyújtotta nekem. Felvettem, és azonnal koromfeketévé vált.

– Mama...

– A tested természetes folyamata, ami felkészít...

– Mama! – Próbáltam elszakadni tőle, de nem tudtam menekülni az ágya szélén elfoglalt helyemről.

– Komolyan beszélek. A virágod bármelyik nap...

– Miért kell olyasmiről beszélünk, ami még meg sem történt?

– Hogy felkészülj. – Végül elengedett, és egy halom pihe-puha takaró és párna közé telepedett. Úgy tűnt, az ágy egészben elnyeli őt, hatalmas lufihasát leszámítva.

– Kérlek, mama. Ez annyira undorító. – A vállam megremegett.

Mama felkuncogott, túlzott örömet lelt a kínomban.

– Alig várom, hogy láthassalak a saját lurkóiddal. Úgy tartják, az utódod tízszer rosszabb gyerek lesz, mint te voltál.

Kellemetlen horkantást hallattam, és a komód tetejét fürkésztem. Annyi képerket terítette be, hogy elég volt egy nagyot dobbantani mellette, és máris kész volt a lavina.

– Nem akarok gyereket szülni, szóval nem kell aggódnod miatta.

– Épp időben pillantottam rá, hogy lássam a mosolyt lehervadni az arcáról.

– Miért nem akarsz?

A képek felé legyintettem kijelentésem bizonyítékaként.

– Kettőnk helyett is eleget termeltél. – Gigantikus hasa felé bökttem, ami a hatos és hetes számú babát rejtette. – Elég hátat fordítanom, és te kiköpsz magadból egy gyereket. Komolyan, papával nektek kellene uralkodnotok magatokon, ahogy a felvilágosító beszédedben mondtad. Ideje lassítani, kisasszony!

Mama mosolya visszatért, ahogy elfogta a szokásos röhögőgörcse. Két kézzel fogta a hasát, és sikerült kinyögnie:

– Nevetess csak, és ők ketten hamarabb megérkeznek.

– Már csak két hét. Szóval készen állnak.

– Készen állok, hogy kikeljek ebből az ágyból. – Jobban az oldalára fordult, de fancsali arca felfedte, milyen pocskul van.

Amikor a doktor a számomra ismeretlen terhességi toxémiát diagnosztizálta mamánál, azonnal betekertem a városba, és kikértem Miss Jonestól minden könyvet a témában. Végül egy olyan terheségről szóló könyvnél kötöttem ki, ami a fogantatástól a születésen át a szövődményekig terjedt. Elejétől végéig átnyálaztam, és olyan dolgokat tudtam meg, amit legszívesebben elfelejtettem volna. Azt is tudtam, hogy az egész természetes folyamatot *gyönyörűnek* nevezni jó nagy kamu. Semmi virágos nincs benne. Mama kamuzhatott nekem virágokkal és szép szavakkal, amennyit akart, de én nem vettem be.

– Meggondolod magad. – Vállára húzta homok- és napfényszínű haját, és fonni kezdte a tincseit. Csupán akkor nem hordta a haját leengedve, amikor dohányt varrt vagy főzött. Úgy tűnt, a terhesség utolsó szakasza volt a másik kivétel. – Megjósolom, hogy egy nap legalább három gyereked lesz.

– Micsoda? Hirtelen jövendőmondó lettél? – A szememet forgattam.

– Nem, pimaszkám. De úgy hallottam, van egy olyan a vásáron. Lehet, hogy be kellene nézned hozzá. Meghallgatni a mondandóját – kacagott a valódi pimasz kettőnk közül.

Felálltam, a sárgaréz ágykeret megnyikordult alattam, és előhúztam a levelet a hátsó zsebemből.

– Ez ma jött. – Mama fogta, és kinyitotta a borítékot, amiről tudtam, hogy egy térképet rejt, és elkezdte széthajtani. – Ez Tennessee!

Átkukucskáltam a nagy téglalap peremén, amit két kézzel tartott.

– Kerestél tartalék neveket, ha tévednél, mint legutóbb?

Mama bizton állította, hogy az előző ikerpár tagjai mindketten lányok lesznek, így Charlotte és Elizabeth városát karikázta be Észak-Karolina térképén. Nos, „Elizabeth” három perccel Charlotte után látott napvilágot, és mindenkit megdöbbsentett, amikor kiderült, hogy fiú. Szegény egy hétig név nélkül élt, amíg mama a Raleigh mellett döntött. Vicces sztori, de tilos volt ugratnunk vele az öcsémet. Mama szerint identitásválságba kerülhetett volna miatta. A nagy füle viszont nem került tiltólistára.

Mama felmordulva az éjjeliszekrény kicsi fiókja felé nyúlt, és egy tollat húzott elő.

– Ők fiúk. Még hozzá egyetűjük. Nashville-lel és Knoxville-lel nem lőhetünk mellé. – Ezzel vitatkoztam volna. Hiszen legutóbb is vegyes páros jött össze, amikor lányokat jószolt.

Mama az ajkába harapott, miközben óvatosan bekarikázta a városneveket, én pedig összeszorítottam a számat, nehogy kifakadjak a szörnyű névválasztás hallatán.

Edith Foster nemcsak hippy volt, hanem otthonülő is, olyan furcsa kalandvágygal, ami nem vitte messzebb a könyvtárnál. Óriási térkép és *National Geographic* magazinyűjteménnyel rendelkezett, noha a lábát sosem tette ki Dél-Karolina államból. És valami különös

oknál fogva úgy döntött, mindegyikőnket egy általa érdekesnek talált várossal nevez el.

A földszinti lárma a padlódeszkák között visszhangzott, emlékeztetve, hogy más dolgom is akad, mint mamával társalogni. Szinte alig akadt alkalmunk kettesben beszélni, és én önző módon áhítoztam minden másodpercért, amikor a magaménak tudhattam.

Úgy tűnt, az újabb ikerterhesség megviseli mamát, de a mindenit, az a nő aztán szeretett anya lenni! Imádott minket, és játszi könnyedséggel érzékelte a szükségleteinket. Boston gyakori öleléseket és odafigyelést akart. Phoenix szigorúbb hozzáállást igényelt, és anya nem babusgatta sem a testi fogyatékosága miatt, sem szájalni nem hagyta. Engem többet cukkolt, mint a többieket, mert tudta, milyen komoly vagyok, és hogy el kell engednem magam. Charlotte és Raleigh, a hamarosan trónfosztott picik, áhított helyet foglaltak el az elmúlt hét évben, és szörnyen elkényeztette őket. Kíváncsi voltam, hogyan tervez ezen változtatni, de úgyis volt rá megoldása. A fenébe is, még papát is babusgatta, pedig ő felnőtt férfi volt!

Nekem nem sikerült örökölnöm mama anyai ösztöneit. Az egész annyira villanyozott fel, mint a foghúzás vagy a menstruációról való beszélgetés... mindkettőtől émelyegtem. Jobb szerettem szántani a földet vagy az étkezőasztalnál ülni papával, és a vetési naptárat tanulmányozni.

– Jobban örültem volna, ha te is jössz – motyogtam, nehéz lépteket hallva a lépcső felől.

Mama elvigyorodott a térkép széle fölött.

– Én is. Fogadok, a vásári dolgozók az egész ország, ha nem a világ minden részéről érkeznek. – Tekintete ismét elrövedt. – Mindenképpen kérdezz meg néhányat, honnan származnak. – Ez volt a másik

kis szeszélye. Amikor új emberekkel találkozott, mindig azt akarta tudni elsőnek, honnan származnak.

– Oké... – Kisöpörtem a hajam az arcomból, és felsóhajtottam. – Biztos vigyáznom kell az ikrekre ma este?

– Igen. Papának szüksége van egy kis Boston-időre. Az mindig felvidítja. Megtennéd értem?

Tudni akartam, miért papát kell vidítgatni. Miközben mama az, aki szórakozást érdemel. De, ahogy a furcsa neveknél tettem, megtartottam magamnak a véleményem, és azt dörmögtem:

– Igenis, asszonyom. – A nehéz léptek gyors ütemű botladozásává váltak, és bárki is volt a lépcsőn, az a hátán landolt. – Jaj. Jobb, ha segíték papának. – Mielőtt elléphettem volna, mama megfogta a kezem.

– Édesem, tudom, hogy bizonyos dolgokról nem szeretsz beszélni, de akkor is fel kell készülnöd. Betáraztam a szükséges dolgokból. Az ágyneműs szekrény tetején vannak.

Tudtam, hogy gondoskodni akar rólam, ezért félretettem a morcoskodást, és a változatosság kedvéért kedvességet mutattam.

– Köszönöm. – Pusztit nyomtam az arcára, és az ajtó felé indultam, ám egy utolsó kötekedésre még megálltam. – Meg kell ígérned, hogy ez a két baba az utolsó!

Megdörzsölte a pocakját, és felkacagott.

– Nem ígérek ilyesmit. – Nyelvet öltött rám.

Én is kinyújtottam az enyémet, mielőtt levágtattam a lépcsőn, hogy segítsek a kocsihoz terelni a bestiákat. Életkoruk héttől tizenégyig terjedt. Egyikük szellemi, másik testi fogyatékossgal rendelkezett, így nem kevés dolgom akadt. Phoenix ült elől papával és az ikrekkel, míg Főnök és én a platót vettük birtokba. Meleg, őszi

este volt, és bár Főnök szeretett mindenfélét összehordani, békésebb volt itt, mint a vezetőfülkében.

Ahogy papa behúzódott a vásártérre, a körhinta dallamos zenéje olyan édesen töltötte meg a levegőt, mint a vattacukor és a karamellás alma illata. A szél a hullámvasút örömujjongását hozta felénk. Minden lemenet megkülönböztethető volt az utasok üvöltéséből, egyik hullám a másik után erősítette meg, hogy az én ízlésemnek túl sok a zuhanás.

Mamával való minden zsörtölődésem ellenére örültem, hogy kiszakadhatok a tanyasi élet mindennapi rutinjából, ami abból állt, hogy megettem a csirkéket és más állatokat az iskolabusz előtt, eltöltöttem egy átlagos iskolai napot, elvégeztem az iskola utáni teendőket, megbizonyosodtam, hogy a többiek megcsinálták a házi feladatukat és a házimunka rájuk eső részét, segítettem a vacsorakészítésben, majd az esti fürdetésben. Mama ágyhoz kötöttségével inkább éreztem magam börtönőrnek, mint kiskamasz lánynak.

A jegypénztárnál papa zsetonokat osztott szét a játékokra, és adott még fejenként három dollárt.

– Ez elég üdítőre és legalább két harapnivalóra. Felülök néhány dologra Főnökkel, ha elfogy a pénzetek, keressetek engem vagy Ökröt. Ha rendesen viselkedtek, választhattok egy szuvenírt, mielőtt hazamegyünk. – Papa egy újabb köteg dollárt nyújtott felém. – Mama azt mondta, el akarod szórakoztatni az ikreket.

Túlzás, hogy akartam, mindenesetre bólogattam.

– Igen, uram. – Habár a tizennégy éves Boston egy négyéves értelmével bírt, elég magas és kalandvágyó volt ahhoz, hogy bármire felüljön. Azt kívántam, bárcsak ő lenne a ma esti társam.

– Bice-bóca, készen állsz? – kérdezte papa Phoenixet. – Nyugodtan csatlakozhatsz kettőnkhez. – Most Boston felé bökött.

– Megleszek. Szeretnék nyerni egy aranyhalat, ami koncentrációt igényel, és ti csak megzavarnátok. – Phoenix sarkon fordult, és elbicegett a játékok felé, a sűrű tömeg azonnal elsodorta őt.

– Két óra múlva itt találkozunk – kiáltott utána papa, mély hangja áttört az emberek feje fölött, hogy eljusson az elszánt aranyhalas fiúhoz.

– Igen, uram! – Phoenix hangja valahogyan eljutott hozzánk, habár őt már elvesztettük szem elől.

Phoenixben több tűz volt, mint bárkiben, akit ismertem. Vörösnek kellett volna születnie, de ugyanolyan sötét hajú lett, mint az összes testvérem. Hajuk különböző barna árnyalataival és kék szemükkel mind papára hasonlítottak. Egy sajnálatos baleset során, amikor Phoenix háromévesen megbotlott, miközben a traktort üldözte, elveszítette az egyik lábát. Jobb lába az ekefogak közé szorult, mielőtt papa észrevette volna, hogy elesett. Hónapokig tartó műtétek és rehabilitáció után Phoenix lábát térdtől lefelé levágták, de cinikus természete igen fiatalon kialakult. Most, tizenegy évesen, mosolyát többnyire megtartotta magának, és egyre apróbb dolgok miatt szállt vitába bárkivel.

Boston hamar tudatta vele, hogy kalóznak néz ki, és a Bice-bóca nevet aggatta rá. Senki, még az újonnan harapós természetű öcsém sem mert ellentmondani Főnöknek, akinek viszont becenevét papa adta Boston kedvence, Bruce Springsteen után. Így a Bice-bóca név stabilabban megmaradt, mint Phoenix első protézise. Szerencsére az orvosok végül egy nonprofit alapítvány segítségével megoldották azt is.

– Szeretnék felülni a körhintára – beszélt Charlotte Raleigh helyett is, ahogy mindig tette.

A kisöcsémre néztem. Ő egyetértően bólogatott.

– Akkor irány a körhinta. – Kézen fogtam őket, átvágtam velük a tömegben, és megkezdtem az estémet a vásáron a többi apróság és anyukáik körében.

Két kör után megálltunk nézni a dodzsemet. Valahányszor egy autó egy másikba ütközött, az ikrek sóhajtozásban és kuncogásban törtek ki. A főkolompos nem volt más, mint a polgármester fia, Vance Cumberland, aki másokba kormányozta a kocsiját, míg mellette Malorie Fitzgerald a karjába kapaszkodott. A lány apja birtokolta Magnólia két ügyvédi irodájának egyikét, és egyben rokona volt a Duke's majonéz készítőinek is, így természetesen a város már azelőtt összeadta őket, hogy mászni tudtak volna. Nem értettem meg. Egy politikai család miért egyesítené erőit egy mártásbirodalommal? A Duke-ok miért nem a Merita toastkenyeresekkel egyesülnek? Vagy dobjunk be egy paradicsomtermesztőt a képbe? Na, az lenne csak a mennyben köttetett frigy!

Habár Vance egy évvel fölöttem járt, többet tudtam róla, mint bármelyik fiúról az osztályomban, és mindez Malorie hibája volt. Ő és én ugyanabba az osztályba jártunk. Mivel a vezetéknévünk ugyanazzal a betűvel kezdődött, azzal áldott meg minket az ég, hogy szomszédos szekrényünk lett.

Nos, én inkább *átokként* éltem meg a dolgot, mert emiatt jóval több jutott nekem Vance Cumberlandből, mint szerettem volna. Vance így, Vance úgy.

Vance cserkészkitüntetést kapott.

Vance az állam legjobb baseballjátékosa lett.

Vance önkénteskedett.

Vance, Vance, Vance... Pfuj, pfuj, pfuj...

Malorie felsikoltott, és játékosan Vance karjába boksolt, amikor frontálisan két kocsiba csapódtak.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A szememet forgattam, és eltereltem az ikreket az utálatos tökéletes pártól a harapnivalók felé.

Az idő csak úgy repült, ahogy segitettem az ikreknek fel- és leszállni a játékokról, újabb adag édességet vásároltam, aztán popcorn, amivel lenyomhatjuk a cukrot. Megosztottunk egy szőlős jégkásán, miközben lopva figyeltem, ahogy az osztálytársaim szabadon futkosnak egyik örült játéktól a másikig. A karikadobás az estém fénypontjának bizonyult, felhasználtam a maradék pénzünket, hogy megszerzzek három rettentő magas, ívelt nyakú üveges üdítőt.

Két óra elteltével az ikrek fáradttá és durcássá váltak, a hátam fáj a három furcsa alakú üveg cipelésétől, és Phoenix is eltűnt. Amikor nem jelent meg a jegypénztárnál, papával a keresésére indultunk, körbejártuk minden kedvenc helyét. Mivel az egész bukta volt, követtük papát a vásártér szélére, ahol a kísértetház, a tükörlabirintus és egyéb furcsaságok kaptak helyet. A területen sötét honolt, egy látványosság kivételével.

Egy élénklila sátorra milliónyi pislogó fényt fűztek, úgy vonzott minket, mint lepkét a láng. A két felhajtott szárny egy fekete bارسonyba öltöztetett asztalt fedett fel, kristálygömbbel a közepén. A tekintetemet először a fénye csalogatta, mielőtt kiszúrtam az asztalnál ülő két embert. Az egyszerű Bice-bóca ült egy káprázatos jósnővel szemben.

– Nézd, papa – mutattam. – Bice-bóca a jövőmondónál van.

– A lóköttő – motyogta papa, míg az asztalhoz vezette csapatunkat, ahol Bice-bóca mély beszélgetésbe merült a nővel. – Bice-bóca, mi a rossebet művelsz? – Papa a jósnő felé biccentett, aki csillogó köpenyt viselt, fantasztikus gyöngyökkel kirakott fejkendővel, amiről alig vártam, hogy meséljek anyának. – Elnézést, hölgyem, a bajkeverő fiam miatt. Mennyivel tartozom? – kezdte elővenni a tárcáját.